

Angående artikkelen «Til de aktuelle spørsmål»

Denne utmerkede artikkelen som vi her gjengir etter «Rabotsjeje Snamja» nr. 7 – organet for det sentrale industriområdet – er et svar på otsovistens («Ostovismen» – en retning som gikk inn for å boikotte den tredje dumaen (det russiske parlamentet) – RK)) artikkel i nr. 5 av den samme avisa. Otsovistens artikkel ble trykt som et diskusjonsinnlegg med en merknad fra redaksjonen av «Rabotsjeje Snamja» om at den ikke var enig med forfatteren. Artikkelen i nr. 7 er trykt uten reservasjoner og uttrykker altså redaksjonens egen mening.

Vi i «Proletarij» har allerede for lengst uttalt oss bestemt mot otsovismen og sagt klart fra at i samme grad som otsovismen har vokst over fra en enkel stemning til en retning, til et politisk system, i samme grad går den vekk fra den revolusjonære marxismens vei, i samme grad bryter den prinsipielt med bolsjevismen. Men etter den foreliggende artikkelen i bolsjevikenes Moskva-organ må vi erkjenne at vi hittil ennå ikke har stilt spørsmålet om otsovismen tilstrekkelig skarpt, at vi har undervurdert den faren som truer bår bolsjevikiske fraksjons prinsippfaste disiplin fra de personer som ønsker å forene en slik otsovisme med bolsjevismen. Vi konstaterer at kamerat Moskvijsj, som har skrevet den artikkel vi bringer ovenfor, stiller spørsmålet like så skarpt, like så bestemt og like så prinsipielt som vi har stilt det i personlige diskusjoner med otsovistene: vårt Moskvaorgan. som hver dag møter levende representanter for otsovismen, som på stedet opplever deres praktiske otsovistiske agitasjon som for hver dag i voksende grad truer med å skille lag med sosialdemokratiets revolusjonære vei, er blitt nødt til å stille spørsmålet så-skarpt og uforsonlig-prinsipielt som det med full grunn er blitt stilt. Enten den

revolusjonære marxismen, det vil i Russland si bolsjevismen, eller otsovismen, dvs. forkastelse av bolsjevismen, slik har vår kamerat i Moskva stilt spørsmålet. Han har dermed sluttet helt og fullt opp om den problemstillingen som vi har gitt i våre innledende diskusjoner med de otsovistiske kameratene foran partiets landskonferanse.

Vi vet at det finnes bolsjevikiske arbeidere som nå sympatiserer med otsovismen, men i de fleste tilfellene er deres «otsovisme» ikke noe annet enn en stemning som vil gå fort over og som i stor utstrekning skyldes vår durrafraksjons grove feil. Og det som er sagt ovenfor av artikkelforfatteren og oss, gjelder selvsagt ikke dem. Men ettersom otsovismen omdannes til en teori, ettersom den omdannes til et helt politisk system – og det gjøres av en liten gruppe som sier seg å representere den «sanne» revolusjonære ånd – er det nødvendig med en uforsonlig ideologisk kamp! Forfatteren av den artikkelen vi trykker opp igjen her, har fullstendig rett når han sier at resonnementet til otsovismen i nr. 5 av «Rabotsjeje Snamja» (denne artikkelen gjenga vi i nr. 39 av «Proletarij») og otsovismen overhodet som retning, er det samme som mensjevismen på vrangen, med dens snakk om en «arbeiderkongress» osv. Og han har enda mer rett når han sier at den prinsipielle motiveringen som enkelte otsovister bruker for å forsvare sin retning ved siden av deres egen politiske bevissthet – objektivt sett truer med å føre dem i retning av anarkosyndikalistene eller simpelthen anarkistene.

Problemstillingen i Moskva har med all tydelighet vist hvor politisk nærsynte – på tross av alle gode hensikter – de av bolsjevikene har vært som ikke vil se en prinsipiell fare i otsovismen, som her bare ser «praktiske uoverensstemmelser», som ser en «sunn kjerne» i otsovismen og ikke oppdager spiren til en likvidator-politikk fra venstre.

Moskva-kameratens artikkel bør vise dem at ved å dekke otsovistene ideologisk eller til og med bevare en

vennlighetsinnset ideologisk nøytralitet overfor dem, heller vann på otsovistenes mølle, blir deres fanger og skader bolsjevismen.

Otsovisme er ikke bolsjevisme, men en dårlig politisk karikatur av den som bare bolsjevismens argeste motstandere kunne tenke ut. Her er det nødvendig med full klarhet. Vi mener det er nødvendig at alle bolsjeviker, helt til den siste sirkel, blir fullstendig klar over otsovismens virkelige betydning, finner orden i begrepene og stiller seg spørsmålet: skjer det ikke under dekke av «revolusjonær ånd» og «radikalisme» en direkte avvisning av den gamle bolsjevismens ærerike tradisjoner, slik de ble utformet i epoken før revolusjonen og under revolusjonens ilda'

Med dette for øye har vi begynt en diskusjon om disse problemene i «Proletarij». Vi har gitt plass til alt vi har fått tilsendt og har trykt opp igjen alt som er skrevet av bolsjevikerne i Russland om dette emnet. Vi har hittil ikke avvist et eneste diskusjonsinnlegg og vil fortsette med det i framtida. Dessverre har våre kamerater otsovistene og deres sympatiserende hittil sendt lite materiale til vår avis og har i det hele tatt vært lite villige til å forklare sitt prinsipielle credo åpent og fullstendig i pressen, men har heller foretrukket å snakke «seg imellom». Vi innbyr alle kamerater, både otsovister og ortodokse bolsjeviker, til å legge fram sine synspunkter i «Proletarij». Om nødvendig vil vi utgi det tilsendte materialet i en egen brosjyre. Ideologisk klarhet og utholdenhet er en nødvendighet for oss, i sær på det nåværende tidspunkt.

Vi overlater til de sosialrevolusjonære å dekke over sine uoverensstemmelser og gratulere seg selv med «enstemmighet» på et tidspunkt når en med rette sier om dem at en hos dem kan finne hva som helst, fra narodnikerliberalisme til bombe-liberalisme.

Vi overlater til mensjevikerne å komme overens med Tsjerevanin & Co. La dem bare få holde på med sitt dobbelte bokholderi (de

fornektet Tsjerevanin overfor tyskerne og omfavner ham i den russiske presse), la dem bare finne seg til rette med de ideologiske motstanderne av den revolusjonære marxismens grunnlag, la dem bare tildekke sine uoverensstemmelser, på dette området har de nådd en slik virtuositet at de simpelthen klistrer en lapp over uoverensstemmelsene (se «tolos Sotsial-Demokrata» nr. 10-11), der uoverensstemmelsene mellom mensjevnikene og Plekhanov er «fjernet» ved at en simpelthen har klistret en lapp over.

Vår fraksjon bør ikke være redd for en indre ideologisk kamp, en slik kamp er nettopp nødvendig. I en slik kamp vil fraksjonen bli styrket. Vi er derfor i enda større grad forpliktet til å klarlegge våre uoverensstemmelser ettersom vår retning i stadig større grad begynner å bli det samme som hele vårt parti. Vi oppfordrer våre bolsjevikiske kamerater til ideologisk klarhet og til å legge vekk all illegal sladder, hvor den enn måtte komme fra. Det er veldig mange som ønsker å erstatte den ideologiske kampen i de alvorligste kardinalspørsmålene med småkrangel, slik som mensjevnikene etter den annen kongress. Blant bolsjevikene bør ikke dette finne sted. De bolsjevikiske arbeiderne bør klart avvise slike forsøk og kreve en ting: ideologisk klarhet, fasthet i synspunktene og en prinsipiell linje. Og nettopp når en har nådd en slik fullstendig ideologisk fasthet, vil alle bolsjevikene kunne opptre like enhetlig, like sammensveiset som vår fraksjon alltid har opptrådt hittil.

«Proletarij» nr. 42, 12. (25.) februar 1909.